

Lovforslag, fordi netop de, der have haft mest Grund til at bekæmpe det og kritisere det, ere endte med at sige: Dette er den nemmeste, mest praktiske og desuden den mindst farlige Maade, hvorpaa vi kunne faa begyndt paa denne Sag, og derfor ønske vi ogsaa Sagen gennemført. Med disse Ord vil jeg anbefale Lovforslaget med det Ønske, at det, hvad enten det nu bliver paa den ene eller den anden Maade, det skal behandles her i Tinget, maa blive gennemført hurtigt. Det er jo saaledes, at vi, der fremdeles arbejde paa dette Lovforslags Fremme, vi have ikke arbejdet derpaa for at „støtte Reformpartiet“ — vi have jo nu hørt, at nogle ærede Medlemmer have arbejdet derpaa for at gøre Reformpartiet en Tjeneste, men vi andre have arbejdet paa det for at støtte Arbejderne og komme Arbejderne til Hjælp, dette vil ske noget før, naar vi vedtage Lovforslaget noget før, og det vilde være sket et Aar tidligere, hvis Lovforslaget var blevet vedtaget for et Aar siden. Derfor mener jeg at turde anbefale en hurtig Behandling af dette Lovforslag, hvad enten nu den ene eller anden Form maa blive valgt for Behandlingen. Der er virkelig nu hengaaet tilstrækkelig lang Tid til og ført tilstrækkelig mange Forhandlinger til, at vi nu kunne afgøre denne Sag.

Formanden (Sofus Høgsbro): Folketingsmanden for Skanderborg Amts 5te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Byriel Jensen: Det ærede Medlem for Aalborg (Bramsen) tillod sig i Begyndelsen af sit Foredrag for Smed at rette Bager. Jeg har ikke sagt et eneste Ord af det, som det ærede Medlem paa dette Punkt i sit Foredrag søgte at lægge ind i mine Bemærkninger i Lørdags. Det vil det ærede Medlem sikkert være i Stand til at se, naar mine Bemærkninger komme til at foreligge trykte paa Tingets Bord, hvis han vil gøre sig den Ulejlighed at se det efter. Jeg skal vedkende mig den Bemærkning, han kom med i Slutningen af sit Foredrag, nemlig at Lovforslaget var uforstaaeligt, men jeg henviste for Resten den Gang, da jeg gjorde denne Bemærkning, til, at der var ærede Medlemmer af forskellige Partier her i Salen, saaledes det ærede Medlem for Horsens (Wulff) og det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (J. Jensen), som havde udtalt sig i lignende Retning og klaget over de mange Uklarheder i Lovforslaget.

Wistoft: Jeg hørte det ærede Medlem for Aalborg (Bramsen) slutte med at sige, at dette Forslag ikke var udarbejdet for at tjene Reformpartiet, men fordi man har den virkelige Opfattelse, at man vil gavne Arbejderne dermed. Jeg tror ogsaa, at det i Virkeligheden er saa; men det er dog højst mærkeligt, at man, efter at dette Forslag har været behandlet i henved en Snes Aar og været i Hænderne paa saa udmærkede Mænd, som det har, fra alle Sider — naar man undtager Forslagets Fædre — har udtalt sin Utilfredshed med Lovforslagets Indhold, ja, mange ere rent ud imod det. Det er jo mærkeligt, at der er gaaet saa lang Tid hen, inden de, der have noget mod Forslaget, ere komne frem dermed. Jeg er selv en af dem, der ere imod Forslaget, som det foreligger, og jeg maa maaske fremsætte som Undskyldning for os, at man har troet Forslaget i saa fortrinlige Hænder, at det vilde møde os i en bedre Skikkelse, end sket er. Man har sagt, at dette Forslag er et humant Forslag. Fra en vis Side er det fremført, at man vel er utilfreds dermed, men da det er et humant Forslag, vil man tage den Smule med, det giver os, og saa gaa videre siden. Men er Forslaget i Virkeligheden humant? Er det humant at tage en Byrde, der hidtil har paahvilet Samfundet — naar den, der rammes af en Ulykke, ikke har kunnet bære den selv, er han jo hidtil falden tilbage paa Samfundet — er det, siger jeg, humant at tage denne Byrde fra Samfundet og lægge den paa enkelte, der maaske knap have Raad eller Evne til at bære den? Det er jo akkurat det samme som at drage Kniven af sit eget Bryst og jage den ind i en andens. Har da Samfundet ikke noget Ansvar i dette Forhold? Jeg vil minde om, at der er tre Parter i denne Sag, som skulle beskyttes: Samfundet, Arbejderne og Arbejdsgiveren. Det vilde have været humant, om dette Forslag havde indeholdt en Bestemmelse, der gik ud paa, at Staten udreder $\frac{1}{3}$ af Præmien, Arbejderen $\frac{1}{3}$ og Arbejdsgiveren $\frac{1}{3}$. Arbejderne ere jo nu saaledes lønede, at de nok kunne afstaa en lille Del til Hjælp til deres Forsikring; Arbejdslønningerne ere nu fastsatte saaledes, at Mestrene ikke selv raade over, hvad de ville betale deres Svende, men maa indgaa paa Kontrakter. Derved er Lønnen i det hele sat saaledes op, at Arbejdsgiverne nu til Dags faa den sidste Del af Fortjenesten. Det er derfor inhumant at fremme denne humane Sag saaledes, at man lægger Byrden alene paa de enkelte Haandværksmestre. Det er og-